

Nr 202

Av herr **Edlund m. fl.**, om ändring av anvisningarna till 29 § kommunalskattelagen.

Genom beslut av 1948 års riksdag infördes i anvisningarna till 29 och 36 §§ kommunalskattelagen bestämmelser rörande beskattningen av idrottsorganisationer. Dessa bestämmelser innebär, att ideell organisation, som har till huvudsaklig uppgift att främja icke professionell idrott eller gymnastik, från bruttointäkt av idrottstävlingar, försäljning av idrottsmärken eller dylikt får åtnjuta avdrag för alla omkostnader under beskattningsåret för intäktens förvärvande och bibehållande, även om omkostnaderna endast medelbart eller delvis haft avseende å intäktens förvärvande eller bibehållande. Med omkostnader avses därvid kostnader för idrottsmateriel, instruktions- och träningsverksamhet, propaganda- och upplysningsverksamhet samt administration. Att nämnda kostnader tillika främjat organisationens ideella syften skall icke påverka deras egenskap av avdragsgilla omkostnader i förvärvskällan.

Genom tillkomsten av ifrågavarande bestämmelser synes frågan om idrottsorganisationernas inkomstbeskattning ha fått en i stort sett tillfredsställande lösning. Det har emellertid visat sig, att tveksamhet kan uppstå rörande vad som är att hänföra till idrott. Någon klar definition av detta begrepp torde svårligen kunna givas. I 1944 års skattesakkunnigas betänkande med förslag angående idrottsammanslutningars beskattning för inkomst (SOU 1946:56) anföres följande:

Med idrott torde i allmänhet förstås utförande av kroppsövningar inriktade på att nå vissa mätbara resultat. Denna verksamhet kan utövas såväl utan redskap, t. ex. vid löpning, simning och brottning, som med användande av redskap, t. ex. vid stavhopp, skidåkning och tennis. Det väsentliga vid idrott är dock enligt vedertagen uppfattning utövarens personliga, kroppsliga insats, medan de redskap, som förekomma inom vissa idrottsgrenar, ej i nämnvärd grad inverka på resultatet till förmån för den ene eller den andre idrottsutövaren. Huvudsyftet med idrotten är att uppfostra och utveckla människan både fysiskt och psykiskt. Idrotten skall befordra individernas kroppsliga utveckling samt deras karaktärsdaning. Detta sker dels genom idrottsutövarnas träning och dels genom deras deltagande i tävlingar. Tävlingsidrotten är sålunda icke något slutmål för idrottsverksamheten, men den är ett oundgängligt hjälpmedel för idrottens fortbestånd och utveckling.

Det vill synas, som om taxeringsmyndigheterna ansett anvisningarna till 29 och 36 §§ kommunalskattelagen närmast hänförliga till idrottsorganisa-

tion som anslutit sig till Riksidrottsförbundet. Det är givet att man härigenom når det stora flertalet i lagstiftningen avsedda organisationer. Att helt och hållet följa en sådan gränsdragning kan dock icke vara riktigt. Under de senare åren har flera specialförbund vunnit anslutning till Riksidrottsförbundet, t. ex. de som omhänderhar rugby, dragkamp, miniatyrgolf, sportskytte och sportfiske. Självfallet kan dessa förbunds beskattningsstatus icke med en gång ha förändrats i och med att de sökt och vunnit inträde i Riksidrottsförbundet.

Av utslag i regeringsrätten framgår, att Svenska pistolskytteförbundet inte ansetts utgöra sådan organisation som ovan berörda författningsrum avsett. Denna fråga behandlades i motioner vid 1953 års riksdag (I:270, II:351), varvid bevillningsutskottet uttalade (betänkande 23):

Huruvida skytteorganisationerna omfattas av förevarande stadgande i dess nu gällande lydelse är emellertid enligt utskottet en av skattedomstolarna ännu icke avgjord tolkningsfråga, till vilken det icke ankommer på utskottet att taga ställning. — — — Utskottet anser, att först sedan ett klarläggande skett av bestämmelsernas räckvidd i förevarande hänseende, kan ett ställningstagande ske till frågan, huruvida den i lagstiftningen nu givna regleringen på detta område kan anses tillfredsställande. I sakens nuvarande läge kan utskottet icke göra något uttalande.

Av här anförda skäl avstyrkte utskottet motionen.

Sedan utskottet i mars 1953 avgav sitt betänkande, har frågan varit föremål för prövning i regeringsrätten. Genom utslag den 24 september 1957 har Kungl. Maj:t lämnat utan bifall besvär som Svenska pistolskytteförbundet anført rörande sina taxeringar för åren 1949, 1950 och 1951 och vari förbundet hemställt, att det måtte taxeras med tillämpning av bestämmelserna i punkt 13 av anvisningarna till 29 § kommunalskattelagen. Två av regeringsrättens ledamöter har emellertid haft avvikande mening »enär förbundet får anses utgöra sådan ideell organisation, varom förmäles i punkt 13 av anvisningarna till 29 § kommunalskattelagen».

Det förefaller oss uppenbart, att pistolskytte — liksom gevärsskytte — med utgångspunkt från den av 1944 års skattesakkunniga skisserade definitionen är att hänföra till idrott. Den som vill nå högklassiga resultat inom skytte måste liksom andra specialidrottsmän bland annat ägna mycken tid åt gymnastik och löpning eller simning för att skaffa sig erforderlig grundkondition.

Att skytte icke är *professionell* idrott framgår bland annat av att grenen förekommer vid olympiska spel. Vid dessa spel är alla professionella idrottsgrenar uteslutna. Som exempel kan nämnas att länder, i vilka professionell fotboll förekommer, icke får deltaga med sina professionella spelare.

Av vad vi här anført framgår, att vi anser skytte vara sådan idrott som avses i anvisningarna till 29 och 36 §§ kommunalskattelagen. Då det emellertid numera visat sig, att det i praxis kan råda en annan uppfattning,

vill vi förorda ett tillägg till förenämnda anvisningar, som undanröjer osäkerheten.

Under åberopande av vad ovan anförts hemställes,
att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

*Lag om ändring av anvisningarna till 29 § kommunal-
skattelagen den 28 september 1928 (nr 370).*

Härigenom förordnas, att punkt 13 av anvisningarna till 29 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370) skall erhålla följande ändrade lydelse.

13. Ideell organisation — — — skattepliktig inkomst.

Till organisation, som avses i föregående stycke, hänföres också organisation, vilken har till uppgift att befrämja färdighet i pistol- eller gevärsskytte.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1960.

Stockholm den 27 januari 1959

Dag R. Edlund

Hans Wachtmeister

Gösta Bohman

N. Stenberg